

„Айти Марко, мое господине!
Що те тебе нужба дотерало,
Книга пейшиъ, подъ мустакъ съ смейшь?“
И говоритъ Марко Кралевике:
„Айти тебе млада Марко'ице!
Допущило краля Латинина,
Краль-отъ иматъ една мила керка,
Ясъ си има една мила сина,
Міе да сѣ оба сусватиме,
А два млади да сѣ суземеетъ.
Айти тебѣ млада Марко'ице!
Ай влезе си во шарена ода,
Да отключишъ шарена ковчега,
Да извадишъ рубо копринено,
Да променишъ Секула дете-то,
И да зготвишъ до два бѣрзи коня.“
И си стана млада Марко'ица,
И си стана одъ диванъ високи,
И си влезе во шарена ода,
Си одключи шарена ковчега,
Си изваде рубо копринено,
Си изваде цѣрвена калпага,
На калпага до три перя златни,
Го промена Секула Детенце,
И изваде до две бѣрза коня.
И явне'е два добри юнака;
Дете греитъ како летно сѣнце;
И 'оде'е тие що 'оде'е.
'И догледа краљ-отъ отъ дивани;
Краль ѣж викна своя мила керка,
Си ѣж викна на диванъ високи,
И ѣж учитъ своя мила керка:
„Айти тебѣ керко Ангелино!
Ай блезе си въ шарена одаа,
Да отключишъ шарена ковчега,
Изва'и си рубо девойкино,
Промени сѣ, лепо наружи сѣ,
Да излезе на вити-не порти,
И ке до'итъ Марко Кралевике,
Да сѣ спустишъ Марко'ѣ конь да фатишъ,